

SEX=БАЛЯСЫ

ТАЯМНІЦЫ
СПОДНЯГА

Яго носяць усе, але большасць нармальных людзей без неабходнасці не імкнецца акцэнтаваць на ім увагу. Ну, хіба толькі калі які форс-мажор... («Ідзеш у казіно — надзявай самыя прыгожыя трусы. Магчыма, менавіта ў іх ты будзеш вяртацца».) Або свята. Што звычайна дораць жанчыны сваім мужчынам на 23 лютага? Правільна, апроч пенкі для галення — трусы і шкарпэткі. («— Ну што, давайце цяпер спарвацца, — сказаў мужык і сеў перад кучай памытых шкарпэтак».) Дарэчы, пра апошнія. Навукоўцы раскрылі ролю шкарпэтак у... жанчым аргазме. Так, у даследаванні нідэрландскіх вучоных адзначаецца, што жанчыны ў 1,6 раза часцей адчуваюць «матылькоў у жываце», калі падчас сексу не здымаюць шкарпэткі. На думку спецыялістаў, гэта дазваляе ім адчуваць сябе ў бяспецы і камфорце. («— Сонечка, такі ты шукаеш новага мужчыну, не расстаўшыся з папярэднім?! — Хаечка, такі калі ты ідзеш у краму купляць новы абутак, дык ты што, ідзеш басанож?») Ды і мужчыны раз-пораз спрабуюць на 8 сакавіка дагадзіць другім палавінкам тым жа, робячы гэта, як умеюць. («Прадаўшыца сподняй бялізны з сёмым памерам грудзей яшчэ ні разу не чула фразу: «Прыкладна, як у вас»».)

Увогуле, пры дапамозе гэтых інтымных прадметаў можна прасачыць станаўленне і развіццё ўзаемаадносін паміж мужчынам і жанчынай. («Кашуля-хлопец шукае блузку дзяўчыну для стварэння гардэробу».) Напачатку кіпяць жарсці, потым стасункі становяцца больш спакойным. («Мой муж прыйшоў дадому з работы, а я адчыніла яму дзверы ў чорнай скураной бялізне, сексуальных панчохах і масцы. Ён паглядзеў

і спытаў: «Пажэрці ёсць, Бэтмен?») У некаторых яны заканчваюцца не вельмі добра... («— Вой, блі-і-і-н, ты што, шкарпэткі змяніў? Ты ж усяго два месяцы іх насіў! — Але, мілая... — Ну-ка, у вочы! Хто яна?»)

...На гэтыя нататкі падштурхнула даследаванне вучоных Гарвардскай школы грамадскага здароўя, якое рэабілітавала сямейныя трусы, — яны прызнаныя самымі лепшымі для мужчын, бо прыкметна павялічваюць здольнасць стаць бацькам. («Цікава, у мяне аднаго самае любімае і зручнае хатняе адзенне выглядае так, быццам я яго з боем адбіў у бамжа?») Апошнім часам прадстаўнікі дужай паловы чалавецтва сталі аддаваць перавагу абцягвальнай сподняй бялізне. (Памятаеце амерыканскі фільм «Выбух з мінулага»? Ева размаўляе з Кліфам: «— Што ты тут робіш? — Забіраю рэчы. — Свае рэчы?! Пакажы. Па трусы вярнуўся? — А ты як думала, гэта трусы Джані Версач?»). Пасля Адам звяртаецца да Евы: «— Я хацеў спытаць, чаму Кліф носіць трусы іншага мужчыны».) Дык вось, навукоўцы даказалі, што сямейныя трусы найбольш аптымальныя для мужчынскай «гаспадаркі», паколькі дазваляюць падтрымліваць для яе аптымальную тэмпературу з усімі вынікаючымі наступствамі. («— Ты чаму ходзіш па кватэры ў адных трусах? — У двухі гарача».) Шчыра кажучы, знайшлі чым здзівіць. У нас, не кажучы пра жарты, нават рэдкі фільм абыходзіцца без дэманстрацыі гэтай «каштоўнасці». І «Верныя сябры», і «Каліна чырвоная», і «Брыльянтавая рука», і... Памятаеце расійскі крымінальна-трагікамічны тэлесерыял пачатку 2000-х NEXT? Там у адным эпізодзе злодзей у законе, аўтарытэт «старых паняццяў» Лаўр у выкананні Аляксандра Абдулава наведвае рынак у пошуках «нармальных чалавечых сацінавых трусоў». А тут, бач ты, цэлае даследаванне...

Прадстаўніцы ж прыгожай паловы чалавецтва ў плане сподняга летасць здзівілі двума трэндамі. Навінкай для ўладальніц пышнага бюста стаў так званы гамак-ручнік (гл. фота), створаны як альтэрнатыва звычайнаму бюстгальтару. («Каб зразумець жанчыну, трэба думаць як туфлі».) Пішуць, што ён добра дапамог перажыць спякотныя дні. Ну, калі справа толькі ў гэтым, тады наступны трэнд з «Інстаграма» яшчэ больш карысны. Дзяўчаты сталі адмаўляцца пры здымках ад бюстгальтараў, проста прыкрываючы грудзі валасамі. Да флэшмобу далучыліся не толькі простыя прыгажуні, але і вядомыя людзі. («Жаночае адзенне, па сутнасці, дзеліцца на два віды: або хавае недахопы, або падкрэслівае вабноты».)

Калі, як мы ўжо казалі вышэй, большасць людзей стараецца не афішаваць усю паднаготную, знаходзяцца і тыя, хто ідзе насуперак правілам. Так, вынаходніца Сара Петкус з Лос-Анджэлеса паказала гаджэт, які, па яе словах, прызваны дапамагчы людзям наладжваць «сексуальны дыялог». Калі каратка, гэта некалькі аб'яднаных устройстваў для вымярэння «інтымных аспектаў фізічнага стану, якія інакш былі б незаўважанымі». («Якія функцыі ў бюстгальтара? Ён аб'ядноўвае раздзеленыя! Падтрымлівае слабых! Прыцягвае моцных! Падманвае наіўных...») Праз наручны дысплей уладальніца гаджэта (і ўсе навакольныя) будзе ведаць ступень узбуджэння — ад датчыкаў, замацаваных на «пятай кропцы», грудзях і палавых органах. («Увогуле, «пятая кропка» любіць не прыгоды, а мяккі ложак, цёплую ванну, далікатнае мыла, дарагую бялізну. Але хто ў яе пытаецца?») Адначасова вынаходніца прадставіла «разумную» споднюю бялізну, якая можа павышаць узбуджальнасць, ствараючы вібрацыю «там, дзе трэба» ў такт біцця сэрца, пояс, які сціскае талію ў момант найбольшага ўзбуджэння і г. д. («Я прапанавала яму каву, а ён на грудзі зірнуў тайком. Мне адразу ўсё стала зразумела: мабыць, хоча з малаком».)

Напрыканцы перафразую словы з вядомай песні: думайце самі, вырашайце самі — насіць гэта або не насіць...

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Мае слухачы растуць
разам са мной»

(Заканчэнне.
Пачатак
на 1-й стар. «43».)

Я найбліжэйшым часам хачу паспрабаваць свае сілы на «Еўрабачанні». Ужо нават песню для конкурсу падрыхтавала. Пра што яна? Пакуль сакрэт!

— Чаму пайшла вучыцца на філолага ў БДУ, а не на вакалістку?

— Яшчэ школьніцай я на выхадных прыязджала з Гомеля ў Мінск. Была магчымасць займацца вакалам з Пятром Ялфімавым і Вольгай Макушынскай, якія выкладаюць ва ўніверсітэце культуры і мастацтваў, не паступаючы туды. Такім чынам сфарміравалася добрая музычная аснова, якую пасля я развівала сама. Ні ў якім разе не шкадую, што не маю профільнай адукацыі.

Акрамя таго, у нашай сям'і педагогічная дынастыя. Мама і бабуля — настаўніцы. Цяпер і я далучылася да іх кампаніі: выкладаю англійскую мову на курсах. Мне падабаецца, плюс гэта дае магчымасць зарабляць грошы для запісу песень і здымак кліпаў. Аднымі канцэртамі шмат не заробіш.

«Сям'я і сямейныя каштоўнасці знаходзяцца ў мяне на першым месцы».

— Сябруеш з калегамі па сцэне?

— Канешне! Ёсць сябры яшчэ з часоў дзіцячага «Еўрабачання», з кімсьці пазнаёміліся на канцэртах. Хаця не буду адмаўляць: у нашай справе, як і ў любой іншай, вялікая канкурэнцыя.

Сапраўдная ўдача — знайсці «сваіх» аўтараў музыкі і тэкстаў. Мне пашанцавала: мой найлепшы сябра Улад Чыжыкаў піша песні, якія поўнасю перадаюць мой унутраны стан. Выконваю іх з неймаверным задавальненнем.

Час ад часу песні дасылаюць аўтары, з якімі я не знаёмая асабіста. Але гэты матэрыял «не мой» і «не пра мяне». Заўсёды хочацца спяваць тое, што блізка, што адчувала насамрэч. Таму ўсе мае трэкі напісаныя сябрамі і добрымі знаёмымі.

— Наколькі рэальна маладому артысту, які працуе звычайным выкладчыкам англійскай мовы, запісаць песню і зняць кліп?

— Калі ён займаецца толькі музыкой, то вельмі цяжка. Але калі мае яшчэ якія-небудзь крыніцы даходу, то ўсё магчыма. У мяне

Дзіяна з найлепшым сябрам, аўтарам яе песень, лідарам гурта «Радыхвалія» Уладам Чыжыкавым.

няма прадзюсара ці менеджара. Артыст у наш час можа і павінен усе кантраляваць сам: якія тэксты спяваць, якія аранжыроўкі рабіць, у якіх касцюмах яму зручней.

У індустрыі музыкі трэба выкладацца «на ўсе сто» і нават больш. Аднак вынік пры гэтым можаш атрымаць не адразу. Помню, калі мама прывяла мяне да першага педагога па вакале, тая не хацела са мной займацца. Маўляў, занадта маленькая дзяўчынка. Праўда, пачуўшы, як я спяваю, адразу ж перамяніла сваё рашэнне.

Мае песні доўга не бралі на радыё. Я пастаянна чула ў адказ адну і тую ж фармулёўку: «Не наш фармат». Зоркі сышліся ў 2016-м, калі я запісала песню «Разбіваемся». Яна стала сапраўдным хітом, які гучаў на ўсіх айчынных радыёстанцыях, і была ўдасцелена прэмія «Песня года Беларусі». Пры гэтым нічога асаблівага для яе «пасоўвання» я не рабіла. Як заўжды, проста даслала запіс на радыё.

— У цябе ўжо сфарміравалася музычны стыль ці ты пакуль у творчых пошуках?

— Я працягваю развівацца. Ад падлеткава-студэнцкай гарэзлівасці пераходжу на больш глыбокія лірычныя тэмы і мелодыі. Зноў жа хочацца падкрэсліць: я вырасла. Дарэчы, і мая аўдыторыя расце разам са мной.

— Ёсць рэчы, якія ты сабе ніколі не дазволіш на публіцы?

— Увогуле, мне няма чаго хаваць. Аднак на вуліцу без макіяжу — ні нагой! Прыналежнасць да шоу-бізнесу навучыла быць больш асцярожнай у адносінах з людзьмі. У сацыяльных сетках у мяне до-

сыць многа падпісчыкаў, таму падрабязнасці свайго асабістага жыцця стараюся не раскрываць. Не-здарма кажуць: шчасце любіць цішыню. Але што датычыцца творчасці, то заўсёды дзялюся навінамі праз «Інстаграм». Як высветлілася, мяне слухаюць не толькі беларусы, але і расіяне, украінцы. Паведамленні ад прыхільнікаў прыходзіць шмат з вельмі розных гарадоў.

— За творчасцю якіх спевакоў сочыш з асаблівай увагай?

— Мне імпануе стыль выканання Эда Шырана, Арыяны Грандэ, Чарлі Пута, з нашых падабаецца «Аёва». Адным словам, люблю той кірунак поп-музыкі, у якім працуе сама. Хаця разам з сябрамі-музыкантамі мы абавязкова слухаем усе музычныя навінкі, абмяркоўваем іх.

— Кожны артыст мае свой спосаб аднаўлення энергіі пасля выступленняў. Як адпачываеш ты?

— Як сапраўдны філолаг — з добрай кнігай. (Усміхаецца.) Часам хочацца проста пабыць саманасам, памаўчаць і падумаць аб сваім. Каб пасля з новымі сіламі зноў выходзіць на сцэну.

Да таго ж люблю вандроўкі. Ужо пабывала ў 21 краіне і хочацца яшчэ. Разам з тым я прывязаная да Мінска, у якім живу ўжо сем гадоў. Мне заўсёды прыемна вяртацца ў родны Гомель, дзе жыць бацькі.

«Заўсёды хочацца спяваць тое, што блізка, што адчувала насамрэч. Таму ўсе мае трэкі напісаныя сябрамі і добрымі знаёмымі».

— Якой бачыш сябе праз 10 гадоў?

— У першую чаргу — мамай і жонкай. Буду працягваць выступаць на сцэне, а можа, у дадатак да англійскай мовы пачну даваць заняткі па вакале.

— Няўжо не марыш аднойчы сабраць стадыён?

— Не. Я зор з неба не хапаю. Разумею, што сёння кар'ера большасці поп-выканаўцаў хуткаплынная. Зараз адны на хвалі папулярнасці, заўтра — іншыя. А я не хачу ўсё жыццё гнацца толькі за рэйтынгамі. Як казала Мэрылін Манро, кар'ера — цудоўная рэч, але яна нікога не зможа сагрэць у халодную ноч. Таму сям'я і сямейныя каштоўнасці знаходзяцца ў мяне на першым месцы.

Ганна КУРАК.

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда», грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА. Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда». Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41. e-mail: info@zviazda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве «Выдавецтва «Беларускі Дом друку». ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009. 220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Тыраж 20.008. Нумар падпісаны ў 19.30 23.01.2019 г.